

Arrest

nr. 208 853 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2018 tot beëindiging van het verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 februari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, maakt op 9 augustus 1996 het voorwerp uit van een ministerieel besluit tot terugwijzing met inreisverbod voor tien jaar. Dit ministerieel besluit wordt ter kennis gebracht op 12 augustus 1998.

Op 6 maart 2014 biedt verzoeker zich in België aan bij de gemeente en dient een aanvraag in om te worden ingeschreven als burger van de Unie. Hij wordt dezelfde dag ingeschreven.

Op 14 augustus 2014 leggen verzoeker en zijn partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 13 juli 2015 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Nijvel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden wegens afpersing, diefstal en bendevoorming.

Op 24 mei 2017 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en bendevoorming.

Bij vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 25 september 2017 wordt de voorlopige invrijheidsstelling van verzoeker herroepen.

Op 26 januari 2018 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis.

Op 28 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer naam: C. voornaam: T. geboortedatum: (...) 1976 geboorteplaats: S. nationaliteit: Roemenië

Krachtens artikel 44bis§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 21.11.1994 werd door de Rijkswacht van Sint-Pieters-Woluwe een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld daar u betrappt werd op zwartrijden en u bovendien niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikte. Er werd u diezelfde dag een bevel om het grondgebied binnen twee dagen te verlaten, betekend.

Op 11.12.1994 werd door de Rijkswacht van Schaarbeek een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld daar u niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikte. Een bevel om het grondgebied binnen 5 dagen te verlaten werd u diezelfde dag betekend.

Op 13.12.1994 stelde de Rijkswacht van Namen een administratief verslag vreemdelingencontrole op daar u niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikte.

Op 03.01.1995 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de Rijkswacht van Laken daar u zich verdacht gedroeg en u bovendien niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikte.

Op 04.02.1995 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de Rijkswacht van Aalst nadat u er bij een verkeersongeval betrokken was. U werd diezelfde dag onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Vorst uit hoofde van diefstal met braak, in bende, als mededader en onwettig verblijf.

Op 20.09.1995 werd u door het Hof Van Beroep te Brussel veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd tussen 01.02.1995 en 02.02.1995); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen (feit gepleegd tussen 12.12.1991 en 02.03.1995) en aan onwettig het Rijk binnen gekomen te zijn of er verbleven te hebben (feiten gepleegd tussen 01.01.1994 en 02.04.1995).

Op 08.03.1996 werd uw straf opgeschort met het oog op terugleiding naar de grens en werd u gerepatrieerd naar Boekarest (Roemenië). U werd verwittigd dat uw straf opnieuw ten uitvoer zou worden gebracht mocht u in het Rijk terugkeren zonder uitdrukkelijke toelating, zolang de straf niet verjaard was of door gratie kwijtgescholden.

Op 09.08.1996 werd u onderworpen aan een Ministerieel Besluit tot terugwijzing met verbod gedurende 10 jaar terug te keren.

Op 24.07.1998 werd u aangehouden op de Luchthaven te Zaventem toen u zonder paspoort probeerde in te schepen op een vlucht naar Boekarest. U werd diezelfde dag opgesloten in de gevangenis van Vorst ten gevolge van de straf uitgesproken bij arrest d.d. 20.09.1995 die opnieuw ten uitvoer werd gebracht en ten gevolge van een veroordeling bij verstek d.d. 09.12.1996 tot een gevangenisstraf van 1 maand.

Op 05.08.1998 werd u door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal en aan vrijwillige vernieling van landelijke of stedelijke afsluitingen (feiten gepleegd tussen 31.12.1995 en 01.03.1996 op niet nader te bepalen datum).

Op 12.08.1998 werd het Ministerieel Besluit tot terugwijzing d.d. 09.08.1996 aan u betekend. Aangezien er een aanhoudingsbevel tegen u bestond in Duitsland werd uw uitlevering gevraagd door de

Duitse autoriteiten en op 29.04.1999 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend waarna u uitgeleverd werd aan de Duitse autoriteiten.

Op 06.03.2014 diende u een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer in loondienst" (bijlage 19) in bij het gemeentebestuur van Schaarbeek en werd u in het bezit gesteld van een "verklaring van inschrijving" (bijlage 8).

Op 14.07.2014 werd u in het vreemdelingenregister ingeschreven en op 07.08.2014 werd u in het bezit gesteld van een E-kaart. Op 14.08.2014 legde u een verklaring van wettelijke samenwoning met S. M.-E. af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Schaarbeek.

Op 20.02.2015 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Nijvel uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, als mededader, deelname aan bendevoorming.

Op 13.07.2015 werd u door de Correctionele Rechtbank van Nijvel veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, op heterdaad betrapt, bij nacht, door twee of meer personen, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, met gebruik van een voertuig of enig ander al dan niet met een motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of om uw vlucht te verzekeren, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of hebbende doen geloven dat u gewapend was; aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (34 feiten); aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (6 feiten) en aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen (feiten gepleegd tussen 01.10.2014 en 20.02.2015).

Op 12.10.2016 werd u een voorwaardelijke invrijheidsstelling toegekend ten gevolge van het vonnis van de Strafvorderingrechtbank d.d. 10.10.2016.

Op 21.01.2017 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en bendevoorming.

Op 24.05.2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar veroordeeld daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (5 feiten); aan deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of eigendommen; aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (2 feiten) (feiten gepleegd tussen 28.12.2016 en 22.01.2017).

Op 25.09.2017 herriep de Strafvorderingrechtbank de voorwaardelijke invrijheidsstelling die u bij vonnis d.d. 10.10.2016 toegekend werd aangezien u de gestelde voorwaarden niet nageleefd had. Het strafresistant werd vastgesteld op 600 dagen.

Het beëindigen van uw verblijf is volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid, gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn.

Op 12.08.1998 werd reeds een Ministerieel Besluit tot terugwijzing d.d. aan u betekend, hieraan was een inreisverbod van 10 jaar gekoppeld. Niettegenstaande het feit dat u een kans werd geboden om alsnog uw leven verder te kunnen uitbouwen in België - nadat het inreisverbod verstreken was - trok u geen lering uit uw eerdere veroordeling en het daarop volgende Ministerieel Besluit en gebruikte u uw aanwezigheid in België om u opnieuw te verrijken door het plegen van inbraken.

Uit het vonnis d.d. 13.07.2015 blijkt dat u in de relatief korte periode van 10.10.2014 tot 27.01.2015 niet minder dan 34 (!) inbraken pleegde. De inbraken stopten slechts omdat u in hechtenis genomen werd nadat u in de nacht van 15 op 16.02.2015 op heterdaad betrapt werd bij weer een inbraak. Er werd toen zelfs geweld gebruikt om aan de ordediensten te ontsnappen. Al heel snel nadat u op 12.10.2016 een voorwaardelijke invrijheidsstelling toegekend werd, begon u weer inbraken te plegen wat erin resulteerde dat uw voorwaardelijke invrijheidsstelling door de Strafvorderingrechtbank herroepen werd en dat u daarnaast nogmaals veroordeeld werd. Bovendien blijkt uit het vonnis dat u op het moment van de feiten als zelfstandige werkte, een camionette bezat en dat uw maandelijks inkomen schommelde tussen 1500 en 1800 euro. Dat was onvoldoende voor u en in plaats van een legale oplossing te vinden om uw inkomen te vergroten, vond u het blijkbaar makkelijker om u verder te specialiseren in het plegen van inbraken. In desbetreffend vonnis worden de illegaal verworven vermogensvoordelen op 150 000 euro geschat.

Uit het vonnis d.d. 24.05.2017 blijkt: "Inbraken zijn hoe dan ook bijzonder zware delicten, die direct raken aan de openbare veiligheid, en zeer zware economische schade veroorzaken. In onderhavig geval zijn er twee elementen die de zwaarwichtigheid van de feiten nog accentueren. Eerst is er de seriematige manier waarop er tewerk wordt gegaan. Eerste beklagde [u] bouwt misschien voort op eerder opgedane expertise, en gaat samen met zijn kompaan de ene inbraak na de andere plegen.

Vervolgens is er de mentaliteit van beklagden: D. is amper op vrije voeten, of hij knoopt al opnieuw aan met de misdaad. Met C. is het niet veel beter gesteld, ook zijn antecedenten zeggen genoeg. Sommige van de afgeluisterde gesprekken, o.m. deze (waarbij de twee beklagden zelf niet betrokken zijn) van onmiddellijk na de arrestaties maken duidelijk dat beklagden en hun omgeving het plegen van dergelijke feiten doodgewoon als een vorm van inkomensverwerving ziet. De door beklagde C. gevraagde werkstraf is dan ook absoluut geen adequate sanctie. Of de hierna bepaalde bestraffing beklagden tot andere gevoelens zal brengen is niet zo zeker, men kan het maar hopen. Wel zal een langdurige vrijheidsberoving de maatschappij minstens enige tijd behoeden voor de merkwaardige dadendrang van de twee heren"

Zoals de rechter aangaf blijkt u het plegen van inbraken als een normale inkomensverwerving te zien, in België werd u reeds 3 maal zwaar veroordeeld voor dergelijke feiten en u verklaarde zelf in de vragenlijst hoorplicht dat u in Roemenië reeds een gevangenisstraf uitzat van 2000 tot 2005 voor feiten van diefstal. Inbraken zijn een echte plaag en verhogen het onveiligheidsgevoel bij de burgers. U staat duidelijk niet in het minst stil bij de nefaste financiële gevolgen die uw daden veroorzaken zolang u er maar beter van wordt, hetgeen uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoonst. Alles gebeurde in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking.

Uit de veelheid van de door u gepleegde feiten evenals uit het feit dat u het plegen van inbraken blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwt, blijkt dat u een zeer oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft en er kan legitiem afgeleid worden dat u een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt. Uw gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij u ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat, noch voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. De vaststelling dat u reeds meermaals correctioneel veroordeeld werd, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Er bestaan ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw recht op verblijf in België niet alleen rechtvaardigen maar zelfs noodzakelijk maken.

Op 26.01.2018 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Uit de vragenlijst die u op 26.01.2018 invulde en het gesprek met de migratieambtenaar, blijkt dat u verklaarde dat u Frans, Nederlands en Roemeens spreekt; dat u sinds eind 2012, begin 2013 in België bent; dat uw Belgisch verblijfsdocument in de gevangenis is; dat uw Roemeens paspoort gestolen werd bij een inbraak in 2014; dat u denkt dat uw Roemeense identiteitskaart bij u thuis ligt; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde samen met uw partner en 2 dochters woonachtig was in de (...) te (...); dat u wettelijk samenwoont met S. M.-E. (geboren in Roemenië op (...)1991); dat u drie broers heeft in België (C. G., geboren in 1971, C. C., geboren in 1973 en C. J., geboren in 1979, allen woonachtig in Anderlecht); dat u twee minderjarige kinderen heeft in België (C. A. A., geboren op (...) 2013 te Brussel en C. M.-M., geboren op (...) 2014 te Brussel); dat u geen duurzame relatie hebt, noch gehuwd bent in een ander land dan België; dat uw ouders (C. D. en C. V.) in Roemenië woonachtig zijn; dat u geen minderjarige kinderen heeft in een ander land dan België; dat u geen studies gedaan heeft in België; dat u in België in de bouw werkte, eerst in het bedrijf van uw broers "(...)", nadien voor een Turks bedrijf "(...)" en daarna voor een Roemeens bedrijf "(...)"; dat u op 12.12.2016 als zelfstandige startte; dat u in Roemenië reeds in de bouwsector en de beveiligingssector gewerkt heeft; dat u in Roemenië reeds een gevangenisstraf uitzat, van 2000 tot 2005 voor feiten van diefstal; dat u niet naar uw herkomstland wenst terug te keren omdat u een toekomst wil geven aan uw kinderen en omdat u in België onder goede omstandigheden kan werken. Op 29.01.2018 werden volgende documenten ter ondersteuning voorgelegd: huurcontract d.d. 01.12.2016; een attest samenstelling gezin d.d. 05.09.2016; Roemeense geboorteakten voor uw beide dochters.

U verklaarde dat u wettelijk samenwoonde met S. M.-E. (geboren op (...) 1991 te Roemenië, E-kaart geldig tot 12.05.2021). Mevrouw S. was voorheen gehuwd, haar scheiding werd definitief in januari 2013. Uit uw relatie met mevrouw zouden twee dochters geboren zijn: C. A.-A. (geboren op (...) 2013 te Brussel; op de voorgelegde Roemeense geboorteakte staat als naam van de moeder: C. M.-E.) en C.

M.-M. (geboren op (...) 2014 te Brussel op de voorgelegde Roemeense geboorteakte staat als naam van de moeder: S. M.-E.). Zij bezoeken u allen regelmatig in de gevangenis.

Er kan voor de volledigheid trouwens opgemerkt worden dat de wettelijke samenwoning niet ingeschreven werd in de bevolkingsregisters waardoor verondersteld kan worden dat niet voldaan werd aan de wettelijke voorwaarden. Het wordt echter niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Er kan vastgesteld worden dat uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. U spreekt de taal en stelt dat uw ouders nog woonachtig zijn in Roemenië. Uw echtgenote is net als u in Roemenië geboren en groeide er op. Zij kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Roemenië te hebben. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Haar tewerkstelling in België doet hieraan nog geen afbreuk. Het loutere feit dat uw echtgenote moeilijkheden kan ondervinden, volstaat immers niet. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Uw 2 kinderen zijn nog zeer jong en kunnen zich wellicht ook vrij snel aan een gewijzigde leefomgeving aanpassen. Het feit dat uw kinderen in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun beide ouders. Zoals reeds vermeld, kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat zowel u als uw echtgenote nog banden met Roemenië hebben behouden, hetgeen het ook voor de kinderen makkelijker zou maken om daar te aarden. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn, zij zijn trouwens nog niet schoolplichtig. Aangezien uw echtgenote en uw kinderen recht op verblijf in België hebben, kunnen zij er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u minderjarige kinderen en een partner had in België, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen terwijl u wist dat u zware straffen riskeerde. De feiten die geleid hebben tot uw twee laatste veroordelingen, werden gepleegd toen u reeds een relatie had met mevrouw S. en toen uw beide kinderen reeds geboren waren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw partner en uw kinderen. U verklaarde in de vragenlijst hoorplicht d.d. 26.01.2018 dat u uw kinderen een toekomst wil geven, uw gedragingen spreken deze bewering echter radicaal tegen. U had ervoor kunnen kiezen om u tevreden te stellen met uw legaal inkomen of om dat inkomen op een legale wijze te verhogen, dat deed u echter niet en zo is het door uw eigen toedoen dat uw kinderen niet in een normale gezinssituatie opgroeien en dat ze u in de gevangenis moeten komen bezoeken. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw partner en kinderen die verblijfsrecht hebben in België, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag.

U vermeldt dat u nog 3 broers heeft die in België woonachtig zijn, nl. C. G. (geboren op (...)1971, E+ kaart), C. C. (geboren op (...)1973, E+ kaart), C. I. (geboren op (...)1979, E+ kaart). De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te stellen dat uw broers op het grondgebied verblijven. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden.

U gaf aan sinds eind 2012, begin 2013 (opnieuw) in België te verblijven. Uit uw administratief dossier blijkt dat u pas op 06.03.2014 een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer in loondienst" (bijlage 19) indiende bij het gemeentebestuur van Schaarbeek. Er liggen momenteel geen elementen voor waar uit zou blijken dat de banden die u met België ontwikkeld heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Uw parcours in België is een aaneenschakeling van overtredingen, veroordelingen en detenties. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht d.d. 26.01.2018 dat u in België in de bouw gewerkt heeft: eerst in het bedrijf van uw broers "...", nadien voor een Turks bedrijf "...", vervolgens voor een Roemeens bedrijf "...", en op 12.12.2016 zou u als zelfstandige gestart zijn. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Uit uw administratief dossier blijkt dat u officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas van 01.01.2014 tot 31.03.2015 (Partena) en van 01.06.2016 tot 30.12.2016 (Zenito). De overige tijd dat u in België was, was er geen sprake van enige legale tewerkstelling. De tewerkstelling in loondienst waarnaar u verwijst in de periode voor u zelfstandige werd, werd nooit aangegeven. Overeenkomstig de databank van de RSZ werden er immers door de werkgevers voor u nooit sociale bijdragen betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat de werkgevers zouden vrijgesteld geweest zijn van het betalen van sociale bijdragen voor u. Nietaangegeven arbeid in loondienst of zwartwerk schaadt het economisch en sociaal stelsel en is bovendien strafbaar. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de herhaling van de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit het plegen van inbraken. Hoe dan ook, u heeft in het verleden ook in Roemenië in de bouw gewerkt en niks wijst erop dat u niet opnieuw zou kunnen werken aldaar om zo een inkomen te vergaren.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

(...)."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"A. Voorafgaand

Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoeker is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Meer bepaald is verzoeker van oordeel dat verweerster:

Artikelen 44bis §1 en 45 van de Vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel,

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens,

Het redelijkheidsbeginsel

Het rechtszekerheidsbeginsel, en -

Het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

B. Schending van de artikelen 44bis §1 en 45 van de Vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel

1. Verweerster baseert haar beslissing op artikel 44bis §1 van de Vreemdelingenwet dat het volgende voorziet:

"§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid."

Zij stelt met andere woorden dat er redenen van openbare orde of nationale veiligheid zijn om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen, dit omwille van zijn strafrechtelijk verleden en eerder opgelopen veroordelingen.

Zij roept volgende argumenten in ter staving van haar beslissing:

- Verweerder tracht een argument te putten uit het feit dat verzoeker zich in het verleden op het Belgische grondgebied bevond zonder in het bezit te zijn van de nodige verblijfsdocumenten.
- Zij stelt dat verzoeker door vermogensdelicten te plegen blijkt heeft gegeven dat er redenen van openbare orde of openbare veiligheid zijn om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken.
- Er is geen schending van artikel 8 EVRM nu verzoeker enkel gewone sociale relaties heeft in BELGIË en ook familie heeft in ROEMENIË. Er zouden geen onoverkomelijke hinderpalen zijn die de voortzetting van het gezins- en familieleven in ROEMENIË of elders verhinderen. Bovendien is een inmenging op artikel 8 EVRM in ieder geval geoorloofd ter bescherming van de openbare orde.
- Verweerder stelt ook dat er geen economische binding zou zijn met BELGIË nu verzoeker al enige tijd niet meer officieel heeft gewerkt in BELGIË.

2. De wet voorziet dat het verblijf alleen kan worden ingetrokken wanneer er redenen van openbare orde of nationale veiligheid voorhanden zijn.

Verzoeker verwijst in dit kader ook naar artikel 45 van de Vreemdelingenwet waarin het volgende wordt bepaald:

(...)

Tegenover de versoepelde regels tot beëindiging van verblijf van derdelanders en Unieburgers om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, staan met andere woorden een aantal garanties voor de betrokkene m.b.t. de beoordeling van de bedreiging voor de openbare orde en veiligheid.

Ook moeten de minister en DVZ bij het nemen van de uitwijzingsbeslissing, de belangen van de Belgische staat afwegen tegen de belangen van de betrokken vreemdeling, in de vorm van een evenredigheidsstoets. ;

Bij Unieburgers, zoals verzoeker, moet er ook rekening worden gehouden met de duur van het verblijf in BELGIË, de leeftijd van betrokkene, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in BELGIË en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

3. Verzoeker is van oordeel dat er hij gevaar (meer) vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, laat staan dat er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Bovendien verblijft verzoeker al 6 jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied, ligt het middelpunt van zijn (sociale) belangen duidelijk in BELGIË.

Hij zal hieronder ook punt per punt de argumentatie van verweerder weerleggen:

1. Verweerder tracht een argument te putten uit het feit dat verzoeker zich in het verleden op het Belgische grondgebied bevond zonder in het bezit te zijn van de nodige verblijfsdocumenten.

Dit kan geen argument zijn, nu dit verweerder blijkbaar niet verhinderd heeft om aan verzoeker in 2014 een verblijfsrecht toe te kennen..

2. Zij stelt dat verzoeker door vermogensdelicten te plegen blijkt heeft gegeven dat er redenen van openbare orde of openbare veiligheid zijn om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken.

Is het feit dat verzoeker verschillende vermogensdelicten pleegde voldoende is om te spreken van redenen van openbare orde of nationale veiligheid is? Verzoeker meent van niet.

Blijkbaar trad in het verleden ook verweerder zelf deze stelling bij. Ondanks het feit dat verzoeker reeds vermogensdelicten had gepleegd - én ervoor werd veroordeeld - kende verweerder verzoeker in 2014 een verblijfsrecht toe.

De Strafvuotoeringsrechtbank bevestigde nog in 2016 dat verzoeker alleszins geen gevaar meer vormt voor de openbare veiligheid of openbare veiligheid, nu hij destijds voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld.

3. Er is geen schending van artikel 8 EVRM nu verzoeker enkel gewone sociale relaties heeft in BELGIË en ook familie heeft in ROEMENIË. Er zouden geen onoverkomelijke hinderpalen zijn die de voortzetting van het gezins- en familieleven in ROEMENIË of elders verhinderen. Bovendien is een inmenging op artikel 8 EVRM in ieder geval geoorloofd ter bescherming van de openbare orde.

Verzoeker verwijst in dit kader naar punt C en D.

4. Verweerder stelt ook dat er geen economische binding zou zijn met BELGIË nu verzoeker niet meer officieel heeft gewerkt sinds 2012.

Verzoeker heeft in het verleden steeds gewerkt in BELGIË. Het is ook die basis dat hem aanvankelijk, in 2014, een verblijfsrecht werd toegekend.

Ook de partner van verzoeker, mevrouw S. is hier in BELGIË aan het werk met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Verweerder kan dan ook niet serieus voorhouden dat er geen economische binding zou zijn met BELGIË.

4. Uit het voorgaande, blijkt duidelijk dat verweerder de waarborgen ingebouwd in artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet gewoonweg naast zich neer heeft gelegd.

C. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende redenen:

Verzoeker woont reeds 6 jaar ononderbroken in BELGIË. Ook in het verleden verbleef hij reeds lange tijd in BELGIË, meer bepaald tussen 1994 en 1999.

Het is hier dat het centrum van zijn belangen gevestigd is. Hij heeft hier een concreet uitzicht op tewerkstelling, een verblijfplaats, een sociaal netwerk, etc.

Hier in BELGIË heeft verzoeker 3 broers. Zij zijn hier allemaal woonachtig sinds 1992. Verzoeker onderhoudt een zeer nauw contact met hen.

Nog belangrijker is dat verzoeker hier in BELGIË een gezin heeft, met name een vaste partners sinds jaren, mevrouw S. en hun 2 gezamenlijke kinderen, A. en M.

In ROEMENIË heeft hij inderdaad nog enkele familieleden, maar geen leven... Hij heeft er geen 'thuis', geen werk, geen banden, geen woning,... helemaal niets meer.

Hij heeft ook nog maar sporadisch contact met zijn familieleden.

Hem uit zijn vertrouwde leefomgeving rukken, zeker nu hij - minstens actueel - geen gevaar (meer) vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

D. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de beëindiging van zijn verblijf.

Bij Unieburgers, zoals verzoeker, moet er nochtans ook rekening worden gehouden met de duur van het verblijf in BELGIË, de leeftijd van betrokkene, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in BELGIË en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoeker is reeds 15 jaar in BELGIË, zonder ook maar één dag te zijn teruggekeerd naar POLEN. Hij heeft, behalve het feit dat hij er nog familie heeft, helemaal geen banden meer met zijn moederland. Hier in BELGIË heeft hij vrienden die meer voor hem betekenen dan zijn eigen familie in ROEMENIË. Ze steunen hem door dik en dun.

Zelf is hij 50 jaar oud, wat maakt dat hij de helft van zijn volwassen leven heeft doorgebracht in BELGIË. Verzoeker heeft ook nood aan medische zorgen, nu hij aan diabetes lijdt en insuline nodig heeft.

Het is zijn bedoeling om de gerechtskosten verbonden aan zijn procedures zo snel mogelijk terug te betalen aan de Belgische Staat.

Hier heeft hij concreet uitzicht op werk. In POLEN zou hij niet weten waar te beginnen aan zijn zoektocht naar werk. Er mag dus worden aangenomen dat indien verzoeker de kans krijgt om in BELGIË te blijven de Belgische Staat eerder vergoeding zal bekomen van de gemaakte kosten, dan wanneer verzoeker moet terugkeren naar zijn moederland.

3. Het is duidelijk dat verweester dit alles niet in rekening heeft genomen bij haar beslissing, zodat haar beslissing indruist tegen alle redelijkheid.

E. Schending van het rechtszekerheidsbeginsel

1. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54.)

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285.)

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te Verzuimen te handelen (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginzelen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315).

De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. (RvS 28 januari 2008, nr. 179021)

2. Bij aanvang van zijn detentie vroeg de psychosociale dienst van de gevangenis bij verweester na wat de verblijfsstatus van verzoeker was.

Na enkele maanden vernam verzoeker via de psychosociale dienst dat de Dienst Vreemdelingenzaken had bevestigd dat verzoeker wel degelijk over een verblijfsrecht beschikt en dat dit verblijfsrecht niet zou worden ingetrokken.

Vanaf dat moment begon verzoeker een reclasseringsplan uit te werken in de veronderstelling zijnde dat hij in BELGIË kon blijven en hij aldus hier op zoek moest gaan naar een verblijfplaats, onderdak, een zinvolle dagbesteding ed.

Door nu alsnog, jaren later, over te gaan tot de beëindiging van het verblijf van verzoeker, enkele maanden na het in voege treden van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, dewelke deze beëindiging mogelijk maakte, tart alle verbeelding en maakt duidelijk een schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel.

F. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweester, ten onrechte geen rekening houdt met het feit dat verzoeker wel degelijk een medische aandoening heeft en dat er bovendien voldoende elementen zijn

die aantonen dat verzoeker - zeker actueel - geen gevaar (meer) vormt voor de openbare orde en de openbare veiligheid.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker een schending voor van de artikelen 44bis §1 en 45 van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat de wet enkel voorziet dat het verblijf kan worden ingetrokken wanneer er redenen van openbare orde of nationale veiligheid voorhanden zijn. Er dient een belangenafweging te gebeuren. Er diende ook rekening gehouden te worden met de duur van zijn verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie en de mate waarin hij bindingen heeft met het herkomstland. Hij stelt sedert 6 jaar in België te verblijven, dat het centrum van zijn belangen hier is gelegen, dat zijn drie broers in België verblijven en dat hij hier een gezin heeft met zijn partner en twee gezamenlijke kinderen. Het feit dat hij zich in het verleden op het Belgische grondgebied bevond zonder in het bezit te zijn van de nodige verblijfsdocumenten en dat hij vermogensdelicten heeft gepleegd, zouden geen argumenten zijn, nu dit het bestuur niet verhinderd heeft om een verblijfsrecht toe te kennen in 2014. Hij zou in het verleden steeds hebben gewerkt, reden waarom hem in 2014 een verblijfsrecht werd toegekend. Ook zijn partner zou aan het werk zijn met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, waardoor niet kan worden voorgehouden als zou er geen economische binding zijn. Hij zou nood hebben aan medische zorgen omdat hij diabetes is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 44bis §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Op grond van voormelde bepaling kan derhalve een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie indien er sprake is van redenen van openbare orde.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zouden de redenen van de openbare orde niet kunnen worden ingeroepen nu hij desondanks in het bezit werd gesteld van een E-kaart op 7 augustus 2014. Hij gaat er immers aan voorbij dat hij na de afgifte van de E-kaart, op 20 februari 2015 onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis van Nijvel wegens diefstal met braak en hij hiervoor vervolgens op 13 juli 2015 door de correctionele rechtbank van Nijvel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 40 maanden, hij vervolgens op 12 oktober 2016 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld en daarna, op 21 januari 2017 wederom onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten wegens diefstal en opnieuw op 24 mei 2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens diefstal.

In de bestreden beslissing werd gewezen op het vonnis van 13 juli 2015 en gemotiveerd dat is gebleken dat verzoeker op een tijdspanne van drie maanden maar liefst 34 inbraken heeft gepleegd en dat hij zelfs geweld heeft gebruikt om aan de ordediensten te ontspannen. Er werd op gewezen dat nadat hem op 12 oktober 2016 een voorwaardelijke invrijheidstelling werd toegekend, zich opnieuw schuldig maakte aan inbraken en vervolgens wederom veroordeeld werd op 524 lei 2017. In de beslissing werd geciteerd uit dit voormeld vonnis, waarbij aangehaald werd dat inbraken bijzonder zware delicten zijn die direct raken aan de openbare veiligheid en zeer zware economische schade veroorzaken.

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen werd er wel degelijk gemotiveerd waarom zijn gedrag een gevaar voor de openbare orde vormt. Er werd immers ingegaan op de veelheid van de gepleegde feiten evenals op het feit dat hij het plegen van inbraken blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwt en dat hieruit blijkt dat hij een zeer oneerlijk en bedrieglijke ingesteldheid heeft, waaruit afgeleid kan worden dat hij een reële en actuele bedreiging vormt voor een nieuwe aanslag op de openbare orde; Er werd uitvoerig ingegaan op het persoonlijk gedrag van verzoeker :

“(…) Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. De vaststelling dat u reeds meermaals correctioneel veroordeeld werd, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordeling en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Er bestaan ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw recht op verblijf in België niet alleen rechtvaardigen maar zelfs noodzakelijk maken.(…)”

Verzoeker gaat volledig voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing, waar hij voorhoudt als zou er geen belangenafweging zijn gevoerd en geen rekening zijn gehouden met zijn persoonlijke situatie. In

de beslissing werd vooreerst verwezen naar de ingevulde vragenlijst in het kader van het hoorrecht en melding gemaakt van alle verklaringen die in het kader daarvan werden afgelegd.

In de beslissing werd gesteld dat niet betwist wordt dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, waardoor verzoeker niet kan voorhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezinsleven. Er werd echter gemotiveerd waarom artikel 8 EVRM niet geschonden werd door het nemen van de bestreden beslissing, namelijk omdat er geen precieze onoverkomelijk hinderpalen blijken dat de voortzetting van het gezinsleven in het land van herkomst of elders verhinderen, waarbij erop werd gewezen dat zijn partner ook de Roemeense nationaliteit heeft en er ook opgroeide. Er werd verder gemotiveerd dat niet blijkt dat er in hoofde van zijn partner sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten en dat de tewerkstelling hieraan ook geen afbreuk doet en dat de contacten met familie en vrienden kunnen worden onderhouden. M.b.t. de kinderen is het niet kennelijk onredelijk dat, rekening houdend met hun jonge leeftijd, gemotiveerd werd dat zij zich vrij snel aan een gewijzigde omgeving zullen kunnen aanpassen. Verzoeker betwist dit alleszins niet. Evenmin betwist hij de vaststelling dat zijn kinderen nog niet schoolplichtig zijn.

Wat er ook van zij, in hoofdorde werd gemotiveerd dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het geïnselven rechtvaardigen. Verzoeker betwist niet dat, zoals terecht werd uiteengezet in de bestreden beslissing, de laatste twee veroordelingen werden opgelopen voor feiten die gepleegd waren nadat hij een relatie had en na de geboorte van zijn kinderen, waardoor zijn gezinsleden hem niet hebben weerhouden van het plegen van criminele feiten. Verzoeker toont niet aan dat, rekening houdende met de gepleegde feiten en de veelheid aan feiten, geoordeeld werd dat de familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Vervolgens werd gemotiveerd omtrent verzoekers verklaring dat er drie broers in België verblijven, doch werd gemotiveerd dat er geen vorm van afhankelijkheid blijkt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigde in onder meer *Samsonnikov v. Estonia* op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

Bij het beoordelen of er een gezinsleven tussen broers en zussen in de zin van artikel 8 EVRM bestaat is een feitenkwestie, waarbij moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt. Verzoeker betwist niet dat er geen band van afhankelijkheid werd aangetoond, waardoor hij zich voor wat betreft zijn broers, niet dienstig kan beroepen op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Verder werd ingegaan op de banden die hij met zijn land van herkomst heeft in vergelijking met de banden die hij zou hebben met zijn herkomstland, waarbij terecht opgemerkt werd dat er, gelet op de veelvuldige gepleegde strafbare feiten, niet kan worden afgeleid dat hij bijzondere banden met België heeft ontwikkeld.

Waar hij wijst naar zijn tewerkstelling, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet ingaat op de motivering hieromtrent, namelijk omtrent de vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat hij officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas van januari 2014 tot maart 2015 en van juni 2016 tot december 2016, maar dat er voor de overige tijd van zijn verblijf in België geen sprake was van legale tewerkstelling nu de tewerkstelling in loondienst waarvan hij sprak, niet werd aangegeven. Verzoeker betwist dit niet.

Waar hij stelt dat hij nood heeft aan medische zorgen omdat hij diabeet is, dient te worden opgemerkt dat hij dit alleszins in het kader van zijn vragenlijst niet opgaf als reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland. Verder brengt hij geen medisch attest aan dat erop zou wijzen dat hij enkel in België bepaalde zorgen zou kunnen verkrijgen. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hij medische attesten had overgemaakt aan het bestuur, waarmee het bestuur geen rekening zou hebben gehouden.

Een schending van de artikelen 44bis §1 en 45 van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.”

3.3.1. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 44bis, § 1 en 45 van de vreemdelingenwet in samenhang met het evenredigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet.

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

[§ 3...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

3.3.1.1. Verzoeker voert aan dat het geen argument kan zijn dat hij in het verleden illegaal op het grondgebied verbleef, nu de verwerende partij hem zelf een verblijfsrecht heeft toegekend. In dit verband wordt opgemerkt dat het de Raad niet duidelijk is welk motief van de bestreden beslissing verzoeker hiermee bekritiseert. In de bestreden beslissing wordt het legaal verblijf van verzoeker beëindigd. De bestreden beslissing begint met een historiek van verzoekers verblijf en verblijfssituatie in België, maar uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijf om reden dat hij in het verleden ooit op illegale wijze op het grondgebied verbleef. Dit onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag.

3.3.1.2. Verzoeker voert vervolgens aan dat het feit dat hij verschillende vermogensdelicten pleegde, volgens hem niet voldoende is om te spreken van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Hij verwijst hierbij naar het feit dat hem in 2014 een verblijfsrecht werd toegekend, ondanks het feit dat hij toen al vermogensdelicten had gepleegd en daarvoor was veroordeeld. Verzoeker wijst er ook op dat de strafuitvoeringsrechtbank in 2016 oordeelde dat verzoeker geen gevaar meer vormt voor de openbare veiligheid nu hij voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld.

Verzoeker lijkt hiermee de motieven te bekritisieren die handelen over zijn veroordelingen, zijn persoonlijk gedrag, de actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde en het niet kunnen uitsluiten dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Er wordt echter opgemerkt dat de loutere omstandigheid dat aan verzoeker in 2014 een verblijf werd toegekend dat wettelijk voorzien is, niet verhindert dat dit verblijfsrecht daarna wordt beëindigd om redenen van openbare orde. Overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet heeft iedere burger van de Unie het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij een geldige identiteitskaart of paspoort kan voorleggen en hij in het Rijk werknemer of zelfstandige is. Op 6 maart 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als burger van de Unie, als werknemer of zelfstandige. Op dat ogenblik was het inreisverbod van tien jaar dat aan verzoeker was opgelegd op 12 augustus 1998, reeds verstreken en had verzoeker als burger van de Unie een recht van vrij verkeer. Op dat ogenblik waren er in België nog geen nieuwe veroordelingen, buiten degene waarvoor hij het ministerieel besluit met inreisverbod voor tien jaar had gekregen. Verzoeker werd ingeschreven en in het bezit gesteld van een E-kaart, dit is een verblijfskaart ("verklaring van inschrijving") die aan Unieburgers wordt afgegeven die voor een verblijf van meer dan drie maand naar België komen en is vijf jaar geldig. Het is pas daarna dat verzoeker verschillende malen werd aangehouden en veroordeeld. De artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, voorzien de mogelijkheid dat een einde gesteld wordt aan het verblijf van een burger van de Unie om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. De omstandigheid dat aan verzoeker in 2014 een verblijf werd toegekend, kan hij dus niet inroepen om aan te geven dat zijn verblijf niet mocht worden beëindigd om redenen van openbare orde. In de bestreden beslissing wordt genoegzaam gemotiveerd waarom de verwerende partij de mening is toegedaan dat verzoekers gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker bekritiseert deze motieven niet.

Waar verzoeker nog verwijst naar het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt vermeld dat dit vonnis van 10 oktober 2016 op 25 september 2017 werd herroepen omdat verzoeker de voorwaarde niet had nageleefd. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg naar dit inmiddels herroepen vonnis verwijzen.

3.3.1.3. Verzoeker voert aan dat niet ernstig kan beweerd worden dat hij geen economische binding heeft met België. Zijn verblijfsrecht werd hem in 2014 toegekend in functie van werk en ook zijn partner is in België aan het werk met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Verzoeker bekritiseert hiermee het motief uit de bestreden beslissing waarin overeenkomstig artikel 44bis, § 4 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moet worden gehouden met de economische situatie van de burger van de Unie:

"U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht d.d. 26.01.2018 dat u in België in de bouw gewerkt heeft: eerst in het bedrijf van uw broers "(...)", nadien voor een Turks bedrijf "(...)", vervolgens voor een Roemeens bedrijf "(...)" en op 12.12.2016 zou u als zelfstandige gestart zijn. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Uit uw administratief dossier blijkt dat u officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas van 01.01.2014 tot 31.03.2015 (Partena) en van 01.06.2016 tot 30.12.2016 (Zenito). De overige tijd dat u in België was, was er geen sprake van enige legale tewerkstelling. De tewerkstelling in loondienst waarnaar u verwijst in de periode voor u zelfstandige werd, werd nooit aangegeven. Overeenkomstig de databank van de RSZ werden er immers door de werkgevers voor u nooit sociale bijdragen betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat de werkgevers zouden vrijgesteld geweest zijn van het betalen van sociale bijdragen voor u. Nietaangegeven arbeid in loondienst of zwartwerk schaadt het economisch en sociaal stelsel en is bovendien strafbaar. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de herhaling van de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit het plegen van inbraken. Hoe dan ook, u

heeft in het verleden ook in Roemenië in de bouw gewerkt en niks wijst erop dat u niet opnieuw zou kunnen werken aldaar om zo een inkomen te vergaren."

Door er louter op te wijzen dat hem het verblijfsrecht indertijd werd toegekend als werknemer, toont verzoeker niet aan dat dit weergegeven motief steunt op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Uit dit motief blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening houdt met verzoekers tewerkstelling in België, maar hierbij opmerkt dat dit niets afdoet aan het feit dat verzoeker een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en dat verzoeker slechts officieel tewerkgesteld was als zelfstandige van 1 januari 2014 tot 31 maart 2015 en van 1 juni 2016 tot 30 december 2016, zijn tewerkstelling buiten deze periodes werd niet aangegeven en betreft dus zwartwerk. De verwerende partij voegt hieraan nog toe dat verzoeker zijn inkomsten op legale wijze aanvulde met de opbrengsten uit het plegen van inbraken. Bijgevolg blijkt uit deze motieven dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de economische activiteit van verzoeker in België, maar meent dat deze activiteit niet opweegt tegen de redenen van openbare orde.

De omstandigheid dat verzoekers partner tewerkgesteld is in België met een contract van onbepaalde duur, houdt geen verband met het gestelde in artikel 44bis, § 4 van de vreemdelingenwet: *"Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong"*. Hieruit blijkt dat rekening moet worden gehouden met de economische situatie van de *"burger van de Unie"* van wie het verblijf overeenkomstig de paragrafen 1, 2 of 3 van dit artikel beëindigd wordt. Dit is dus verzoeker zelf, en niet zijn partner. Het verblijf van zijn partner wordt niet beëindigd.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat in het kader van de motieven van de bestreden beslissing over verzoekers gezinssituatie, wel degelijk rekening wordt gehouden met de tewerkstelling van zijn partner:

"Uw echtgenote is net als u in Roemenië geboren en groeide er op. Zij kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Roemenië te hebben. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Haar tewerkstelling in België doet hieraan nog geen afbreuk. Het loutere feit dat uw echtgenote moeilijkheden kan ondervinden, volstaat immers niet. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen."

In geen enkel onderdeel van het middel uit verzoeker kritiek op dit motief.

3.3.1.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het evenredigheidsbeginsel in samenhang met de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.2. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat er in de bestreden beslissing geen afdoende afweging is doorgevoerd tussen de

bescherming van de openbare orde en de noodzakelijkheid in een democratische samenleving en het recht op een privé- en familielevens van verzoeker. Verzoeker meent dat er een onevenwicht is en wijst erop dat hij reeds zes jaar ononderbroken in België verblijft, dat hij ook in het verleden lange tijd in België verbleven heeft, dat het centrum van zijn belangen hier gevestigd is, dat hij een concreet uitzicht heeft op tewerkstelling, een verblijfplaats en een sociaal netwerk. Hij heeft drie broers in België en een gezin: zijn partner en hun twee minderjarige kinderen. In Roemenië heeft verzoeker wel enkele familieleden maar geen leven, geen thuis, geen werk, geen banden, geen woning. Verzoeker meent dat hij actueel geen gevaar meer vormt voor de openbare orde.

3.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Er wordt niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven en privéleven in België. Het familiaal leven met de meerderjarige broers wordt niet aanvaard in de bestreden beslissing.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

3.3.2.3. *In casu* betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins-/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers gezins- en privéleven het volgende overwogen:

“U verklaarde dat u wettelijk samenwoonde met S. M.-E. (geboren op (...) 1991 te Roemenië, E-kaart geldig tot 12.05.2021). Mevrouw S. was voorheen gehuwd, haar scheiding werd definitief in januari 2013. Uit uw relatie met mevrouw zouden twee dochters geboren zijn: C. A.-A. (geboren op (...) 2013 te Brussel; op de voorgelegde Roemeense geboorteakte staat als naam van de moeder: C. M.-E.) en C. M.-M. (geboren op (...) 2014 te Brussel op de voorgelegde Roemeense geboorteakte staat als naam van de moeder: S. M.-E.). Zij bezoeken u allen regelmatig in de gevangenis.

Er kan voor de volledigheid trouwens opgemerkt worden dat de wettelijke samenwoning niet ingeschreven werd in de bevolkingsregisters waardoor verondersteld kan worden dat niet voldaan werd aan de wettelijke voorwaarden. Het wordt echter niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Er kan vastgesteld worden dat uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. U spreekt de taal en stelt dat uw ouders nog woonachtig zijn in Roemenië. Uw echtgenote is net als u in Roemenië geboren en groeide er op. Zij kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Roemenië te hebben. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Haar tewerkstelling in België doet hieraan nog geen afbreuk. Het loutere feit dat uw echtgenote moeilijkheden kan ondervinden, volstaat immers niet. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Uw 2 kinderen zijn nog zeer jong en kunnen zich wellicht ook vrij snel aan een gewijzigde leefomgeving aanpassen. Het feit dat uw kinderen in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun beide ouders. Zoals reeds vermeld, kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat zowel u als uw echtgenote nog banden met Roemenië hebben behouden, hetgeen het ook voor de kinderen makkelijker zou maken om daar te aarden. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn, zij zijn trouwens nog niet schoolplichtig. Aangezien uw echtgenote en uw kinderen recht op verblijf in België hebben, kunnen zij er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u minderjarige kinderen en een partner had in België, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen terwijl u wist dat u zware straffen riskeerde. De feiten die geleid hebben tot uw twee laatste veroordelingen, werden gepleegd toen u reeds een relatie had met mevrouw S. en toen uw beide kinderen reeds geboren waren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw partner en uw kinderen. U verklaarde in de vragenlijst hoorplicht d.d. 26.01.2018 dat u uw kinderen een toekomst wil geven, uw gedragingen spreken deze bewering echter radicaal tegen. U had ervoor kunnen kiezen om u tevreden te stellen met uw legaal inkomen of om dat inkomen op een legale wijze te verhogen, dat deed u echter niet en zo is het door uw eigen toedoen dat uw kinderen niet in een normale

gezinssituatie opgroeien en dat ze u in de gevangenis moeten komen bezoeken. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw partner en kinderen die verblijfsrecht hebben in België, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag.”

Uit deze belangenafweging blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker, met de partner van verzoeker en haar banden met België en met de twee minderjarige schoolgaande kinderen. Ook werd rekening gehouden met verzoekers banden met België en met zijn economische bindingen (zie punt 3.3.1.3. van dit arrest, waar die afweging wordt weergegeven), wat *in casu* kan worden beschouwd als verzoekers privéleven. De loutere opmerking dat deze afwegingen “geenszins” “afdoende” zijn, volstaat niet om deze uitgebreid gemotiveerde afwegingen onderuit te halen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen actueel gevaar meer uitmaakt voor de openbare orde en de openbare veiligheid, wordt opgemerkt dat hij met deze bewering geen afbreuk doet aan volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Zoals de rechter aangaf blijkt u het plegen van inbraken als een normale inkomensverwerving te zien, in België werd u reeds 3 maal zwaar veroordeeld voor dergelijke feiten en u verklaarde zelf in de vragenlijst hoorplicht dat u in Roemenië reeds een gevangenisstraf uitzat van 2000 tot 2005 voor feiten van diefstal. Inbraken zijn een echte plaag en verhogen het onveiligheidsgevoel bij de burgers. U staat duidelijk niet in het minst stil bij de nefaste financiële gevolgen die uw daden veroorzaken zolang u er maar beter van wordt, hetgeen uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont. Alles gebeurde in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking.

Uit de veelheid van de door u gepleegde feiten evenals uit het feit dat u het plegen van inbraken blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwt, blijkt dat u een zeer oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft en er kan legitiem afgeleid worden dat u een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt. Uw gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij u ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat, noch voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. De vaststelling dat u reeds meermaals correctioneel veroordeeld werd, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Er bestaan ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw recht op verblijf in België niet alleen rechtvaardigen maar zelfs noodzakelijk maken.”

3.3.2.4. Inzake verzoekers broers die in België wonen wordt het volgende gemotiveerd:

“U vermeldt dat u nog 3 broers heeft die in België woonachtig zijn, nl. C. G. (geboren op (...)1971, E+ kaart), C. C. (geboren op (...)1973, E+ kaart), C. I. (geboren op (...)1979, E+ kaart). De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te stellen dat uw broers op het grondgebied verblijven. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden.”

De loutere opmerking dat verzoeker een zeer nauw contact onderhoudt met zijn drie broers, doet hieraan geen afbreuk. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het zoals in de bestreden beslissing wordt overwogen inderdaad anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland,

2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* stelt verzoeker dat er een zeer nauw contact is met zijn broers. Verzoeker toont met deze loutere beweringen echter niet aan afhankelijk te zijn van zijn broers of dat zijn broers afhankelijk zijn van hem. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven met zijn broers dat moet worden beschermd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3. In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij zet uiteen dat het kennelijk onredelijk is om *“(de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de beëindiging van zijn verblijf”*. Verzoeker meent dat er rekening moet worden gehouden met de duur van zijn verblijf in België, met zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Verzoeker stelt dat hij geen banden meer heeft met zijn moederland, dat hij in België vrienden heeft die meer voor hem betekenen dan zijn nog resterende familie in Roemenië, dat hij de helft van zijn volwassen leven heeft doorgebracht in België, dat hij nood heeft aan medische zorgen nu hij aan diabetes lijdt en insuline nodig heeft. In België heeft hij concreet uitzicht op werk en hij is van plan om de gerechtskosten te betalen, daartoe is meer kans als verzoeker in België blijft.

Artikel 44bis, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden:

“Uit de vragenlijst die u op 26.01.2018 invulde en het gesprek met de migratieambtenaar, blijkt dat u verklaarde dat u Frans, Nederlands en Roemeens spreekt; dat u sinds eind 2012, begin 2013 in België bent; dat uw Belgisch verblijfsdocument in de gevangenis is; dat uw Roemeens paspoort gestolen werd bij een inbraak in 2014; dat u denkt dat uw Roemeense identiteitskaart bij u thuis ligt; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde samen met uw partner en 2 dochters woonachtig was in de (...) te (...); dat u wettelijk samenwoont met S. M.-E. (geboren in Roemenië op (...)1991); dat u drie broers heeft in België (C. G., geboren in 1971, C. C., geboren in 1973 en C. J., geboren in 1979, allen woonachtig in Anderlecht); dat u twee minderjarige kinderen heeft in België (C. A. A., geboren op (...) 2013 te Brussel en C. M.-M., geboren op (...) 2014 te Brussel); dat u geen duurzame relatie hebt, noch gehuwd bent in een ander land dan België; dat uw ouders (C. D. en C. V.) in Roemenië woonachtig zijn; dat u geen minderjarige kinderen heeft in een ander land dan België; dat u geen studies gedaan heeft in België; dat u in België in de bouw werkte, eerst in het bedrijf van uw broers "(...)", nadien voor een Turks bedrijf "(...)" en daarna voor een Roemeens bedrijf "(...)"; dat u op 12.12.2016 als zelfstandige startte; dat u in Roemenië reeds in de bouwsector en de beveiligingssector gewerkt heeft; dat u in Roemenië reeds een gevangenisstraf uitzat, van 2000 tot 2005 voor feiten van diefstal; dat u niet naar uw herkomstland wenst terug te keren omdat u een toekomst wil geven aan uw kinderen en omdat u in België onder goede omstandigheden kan werken. Op 29.01.2018 werden volgende documenten ter ondersteuning voorgelegd: huurcontract d.d. 01.12.2016; een attest samenstelling gezin d.d. 05.09.2016; Roemeense geboorteakten voor uw beide dochters.

U verklaarde dat u wettelijk samenwoonde met S. M.-E. (geboren op (...) 1991 te Roemenië, E-kaart geldig tot 12.05.2021). Mevrouw S. was voorheen gehuwd, haar scheiding werd definitief in januari 2013. Uit uw relatie met mevrouw zouden twee dochters geboren zijn: C. A.-A. (geboren op (...) 2013 te Brussel; op de voorgelegde Roemeense geboorteakte staat als naam van de moeder: C. M.-E.) en C. M.-M. (geboren op (...) 2014 te Brussel op de voorgelegde Roemeense geboorteakte staat als naam van de moeder: S. M.-E.). Zij bezoeken u allen regelmatig in de gevangenis.

Er kan voor de volledigheid trouwens opgemerkt worden dat de wettelijke samenwoning niet ingeschreven werd in de bevolkingsregisters waardoor verondersteld kan worden dat niet voldaan werd aan de wettelijke voorwaarden. Het wordt echter niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Er kan vastgesteld worden dat uit uw administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. U spreekt de taal en stelt dat uw ouders nog woonachtig zijn in Roemenië. Uw echtgenote is net als u in Roemenië geboren en groeide er op. Zij kan in redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met Roemenië te hebben. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Haar tewerkstelling in België doet hieraan nog geen afbreuk. Het loutere feit dat uw echtgenote moeilijkheden kan ondervinden, volstaat immers niet. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Uw 2 kinderen zijn nog zeer jong en kunnen zich wellicht ook vrij snel aan een gewijzigde leefomgeving aanpassen. Het feit dat uw kinderen in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun beide ouders. Zoals reeds vermeld, kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat zowel u als uw echtgenote nog banden met Roemenië hebben behouden, hetgeen het ook voor de kinderen makkelijker zou maken om daar te aarden. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zou zijn, zij zijn trouwens nog niet schoolplichtig. Aangezien uw echtgenote en uw kinderen recht op verblijf in België hebben, kunnen zij er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw gezinsleven. Het feit dat u minderjarige kinderen en een partner had in België, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen terwijl u wist dat u zware straffen riskeerde. De feiten die geleid hebben tot uw twee laatste veroordelingen, werden gepleegd toen u reeds een relatie had met mevrouw S. en toen uw beide kinderen reeds geboren waren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover uw partner en uw kinderen. U verklaarde in de vragenlijst hoorplicht d.d. 26.01.2018 dat u uw kinderen een toekomst wil geven, uw gedragingen spreken deze bewering echter radicaal tegen. U had ervoor kunnen kiezen om u tevreden te stellen met uw legaal inkomen of om dat inkomen op een legale wijze te verhogen, dat deed u echter niet en zo is het door uw eigen toedoen dat uw kinderen niet in een normale gezinssituatie opgroeien en dat ze u in de gevangenis moeten komen bezoeken. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van uw familieleven met uw partner en kinderen die verblijfsrecht hebben in België, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van uw eigen misdadig gedrag.

U vermeldt dat u nog 3 broers heeft die in België woonachtig zijn, nl. C. G. (geboren op (...)1971, E+ kaart), C. C. (geboren op (...)1973, E+ kaart), C. I. (geboren op (...)1979, E+ kaart). De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te stellen dat uw broers op het grondgebied verblijven. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden.

U gaf aan sinds eind 2012, begin 2013 (opnieuw) in België te verblijven. Uit uw administratief dossier blijkt dat u pas op 06.03.2014 een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer in loondienst" (bijlage 19) indiende bij het gemeentebestuur van Schaarbeek. Er liggen momenteel geen elementen voor waar uit zou blijken dat de banden die u met België ontwikkeld heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Uw parcours in België is een aaneenschakeling van overtredingen, veroordelingen en detenties. Het

herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht d.d. 26.01.2018 dat u in België in de bouw gewerkt heeft: eerst in het bedrijf van uw broers "...", nadien voor een Turks bedrijf "...", vervolgens voor een Roemeens bedrijf "...") en op 12.12.2016 zou u als zelfstandige gestart zijn. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Uit uw administratief dossier blijkt dat u officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas van 01.01.2014 tot 31.03.2015 (Partena) en van 01.06.2016 tot 30.12.2016 (Zenito). De overige tijd dat u in België was, was er geen sprake van enige legale tewerkstelling. De tewerkstelling in loondienst waarnaar u verwijst in de periode voor u zelfstandige werd, werd nooit aangegeven. Overeenkomstig de databank van de RSZ werden er immers door de werkgevers voor u nooit sociale bijdragen betaald. Nergens uit het administratief dossier valt af te leiden dat de werkgevers zouden vrijgesteld geweest zijn van het betalen van sociale bijdragen voor u. Nietaangegeven arbeid in loondienst of zwartwerk schaadt het economisch en sociaal stelsel en is bovendien strafbaar. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de herhaling van de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit het plegen van inbraken. Hoe dan ook, u heeft in het verleden ook in Roemenië in de bouw gewerkt en niks wijst erop dat u niet opnieuw zou kunnen werken aldaar om zo een inkomen te vergaren."

Verzoeker uit geen enkele kritiek op deze motieven. Door erop te wijzen dat als hij in België zou mogen blijven, er meer kans is dat hij de gerechtskosten terugbetaalt, wordt opgemerkt dat verzoeker geheel voorbij gaat aan het feit dat zijn verblijf beëindigd wordt om redenen van openbare orde. Deze bewering van verzoeker over het terugbetalen van gerechtskosten kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker voor het eerst in huidig verzoekschrift melding maakt van diabetes, wordt opgemerkt dat dit niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker dit niet vermeld heeft tijdens zijn gehoor op 26 januari 2018. Op de vraag "Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren? Zo ja, welke ziekte? (...)" antwoordde verzoeker "Neen". De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548). Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker ook bij huidig verzoekschrift geen enkel bewijs of medisch attest voorlegt inzake deze aandoening.

Verzoeker toont geen schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.4. In een vierde onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt dat de psychosociale dienst van de gevangenis hem meedeelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigde dat verzoeker over een verblijfsrecht beschikte en dat dit niet zou worden ingetrokken. Nadat de wet van 24 februari 2017 in werking is getreden, die de beëindiging van verzoekers verblijf mogelijk maakte, werd inderdaad een einde gesteld aan verzoekers verblijf. Dit is een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Verzoeker legt zelf uit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017). Door deze wet werden de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet ingevoerd, op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen. De omstandigheid dat na een wetswijziging toepassing wordt gemaakt van de nieuwe wetsbepalingen, kan niet beschouwd worden als een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat rechtmatige verwachtingen die door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekt worden, zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Uit de rechtspraak van

de Raad van State volgt dat voor de toepassing van dit beginsel aan drie voorwaarden moet zijn voldaan: zo moet er sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, moet er ten gevolge van die vergissing een voordeel zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en mogen er geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de hierboven opgesomde voorwaarden zou zijn voldaan. Hij maakt bijgevolg geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk. De omstandigheid dat hem door de psychosociale dienst van de gevangenis (die niet de verwerende partij is) vóór de wetswijziging zou zijn meegedeeld dat zijn verblijf niet zou worden ingetrokken, kan niet beschouwd worden als een schending van het vertrouwensbeginsel. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker op 26 januari 2018 ervan op de hoogte werd gesteld dat werd overwogen om zijn recht op verblijf te beëindigen en dat hij de mogelijkheid kreeg om relevante elementen aan te voeren. Verzoeker wist dus dat de verwerende partij erover nadacht om zijn verblijfsrecht te beëindigen.

Het vierde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.5. In een vijfde onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert aan dat geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat hij een medische aandoening heeft en dat er voldoende elementen zijn die aantonen dat verzoeker actueel geen gevaar meer vormt voor de openbare orde en de openbare veiligheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals hierboven reeds gesteld, heeft verzoeker nooit meegedeeld aan het bestuur dat hij diabetes heeft en blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier. Bijgevolg kon de verwerende partij hiermee geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing en is het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

Waar verzoeker aanvoert dat er *“voldoende elementen zijn die aantonen dat verzoeker – zeker actueel – geen gevaar (meer) vormt voor de openbare orde en de openbare veiligheid”* blijft hij volledig in gebreke om aan te tonen welke elementen dit zouden zijn. Hij gaat hiermee ook voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing, die inzake verzoekers gedrag, over het actuele karakter van de bedreiging en het risico op recidive als volgt luiden:

“Het beëindigen van uw verblijf is volstrekt noodzakelijk voor de openbare veiligheid, gelet op de zwaarwichtigheid van de door u gepleegde feiten en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering, die een bedreiging uitmaakt voor de openbare veiligheid, de openbare rust, het veiligheidsgevoel en het sociale bewustzijn.

Op 12.08.1998 werd reeds een Ministerieel Besluit tot terugwijzing d.d. aan u betekend, hieraan was een inreisverbod van 10 jaar gekoppeld. Niettegenstaande het feit dat u een kans werd geboden om alsnog uw leven verder te kunnen uitbouwen in België - nadat het inreisverbod verstreken was - trok u geen lering uit uw eerdere veroordeling en het daarop volgende Ministerieel Besluit en gebruikte u uw aanwezigheid in België om u opnieuw te verrijken door het plegen van inbraken.

Uit het vonnis d.d. 13.07.2015 blijkt dat u in de relatief korte periode van 10.10.2014 tot 27.01.2015 niet minder dan 34 (!) inbraken pleegde. De inbraken stopten slechts omdat u in hechtenis genomen werd nadat u in de nacht van 15 op 16.02.2015 op heterdaad betrapt werd bij weer een inbraak. Er werd toen zelfs geweld gebruikt om aan de ordediensten te ontsnappen. Al heel snel nadat u op 12.10.2016 een voorwaardelijke invrijheidsstelling toegekend werd, begon u weer inbraken te plegen wat erin resulteerde dat uw voorwaardelijke invrijheidsstelling door de Strafvolltrekingsrechtbank herroepen werd en dat u daarnaast nogmaals veroordeeld werd. Bovendien blijkt uit het vonnis dat u op het moment van de feiten als zelfstandige werkte, een camionette bezat en dat uw maandelijks inkomen schommelde tussen 1500 en 1800 euro. Dat was onvoldoende voor u en in plaats van een legale oplossing te vinden om uw inkomen te vergroten, vond u het blijkbaar makkelijker om u verder te specialiseren in het plegen van inbraken. In desbetreffend vonnis worden de illegaal verworven vermogensvoordelen op 150 000 euro geschat.

Uit het vonnis d.d. 24.05.2017 blijkt: “Inbraken zijn hoe dan ook bijzonder zware delicten, die direct raken aan de openbare veiligheid, en zeer zware economische schade veroorzaken. In onderhavig geval zijn er twee elementen die de zwaarwichtigheid van de feiten nog accentueren. Eerst is er de

seriematige manier waarop er tewerk wordt gegaan. Eerste beklaagde [u] bouwt misschien voort op eerder opgedane expertise, en gaat samen met zijn kompaan de ene inbraak na de andere plegen. Vervolgens is er de mentaliteit van beklaagden: D. is amper op vrije voeten, of hij knoopt al opnieuw aan met de misdaad. Met C. is het niet veel beter gesteld, ook zijn antecedenten zeggen genoeg. Sommige van de afgeluisterde gesprekken, o.m. deze (waarbij de twee beklaagden zelf niet betrokken zijn) van onmiddellijk na de arrestaties maken duidelijk dat beklaagden en hun omgeving het plegen van dergelijke feiten doodgewoon als een vorm van inkomensverwerving ziet. De door beklaagde C. gevraagde werkstraf is dan ook absoluut geen adequate sanctie. Of de hierna bepaalde bestraffing beklaagden tot andere gevoelens zal brengen is niet zo zeker, men kan het maar hopen. Wel zal een langdurige vrijheidsberoving de maatschappij minstens enige tijd behoeden voor de merkwaardige dadendrang van de twee heren"

Zoals de rechter aangaf blijkt u het plegen van inbraken als een normale inkomensverwerving te zien, in België werd u reeds 3 maal zwaar veroordeeld voor dergelijke feiten en u verklaarde zelf in de vragenlijst hoorplicht dat u in Roemenië reeds een gevangenisstraf uitzat van 2000 tot 2005 voor feiten van diefstal. Inbraken zijn een echte plaag en verhogen het onveiligheidsgevoel bij de burgers. U staat duidelijk niet in het minst stil bij de nefaste financiële gevolgen die uw daden veroorzaken zolang u er maar beter van wordt, hetgeen uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoonst. Alles gebeurde in functie van het pure geldgewin en de snelle persoonlijke verrijking.

Uit de veelheid van de door u gepleegde feiten evenals uit het feit dat u het plegen van inbraken blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwt, blijkt dat u een zeer oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft en er kan legitiem afgeleid worden dat u een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt. Uw gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij u ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat, noch voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom in het bijzonder. De vaststelling dat u reeds meermaals correctioneel veroordeeld werd, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Er bestaan ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw recht op verblijf in België niet alleen rechtvaardigen maar zelfs noodzakelijk maken."

Nergens in het verzoekschrift gaat verzoeker in op deze motieven. Verzoeker verduidelijkt niet met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het vijfde onderdeel van het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.3.6. het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET